

Presă și informare

Curtea de Justiție a Uniunii Europene
COMUNICAT DE PRESĂ nr. 8/18
Luxemburg, 25 ianuarie 2018

Hotărârea în cauza C-473/16
F/Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal

Un solicitant de azil nu poate să fie supus unui test psihologic în vederea determinării orientării sale sexuale

Astfel, efectuarea unui asemenea test constituie o ingerință disproporționată în viața privată a solicitantului

În aprilie 2015, un resortisant nigerian a depus o cerere de azil la autoritățile maghiare, susținând că se teme că urma să fie persecutat în țara sa de origine din cauza homosexualității sale. Deși aceste autorități au considerat că declarațiile acestei persoane nu prezentau contradicții, ele au respins cererea pentru motivul că expertiza psihologică pe care o dispuseseră în vederea explorării personalității solicitantului nu confirmase orientarea sexuală declarată de acesta din urmă.

Solicitantul de azil a formulat o acțiune împotriva acestei decizii în fața instanțelor maghiare, susținând că testele psihologice ale expertizei în cauză aduceau atingere gravă drepturilor sale fundamentale fără să permită să se aprecieze cu certitudine orientarea sa sexuală.

Sesizat cu litigiul, Szegedi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság (Tribunalul Administrativ și pentru Litigii de Muncă din Szeged, Ungaria) întreabă Curtea de Justiție dacă autoritățile maghiare au posibilitatea să aprecieze declarațiile unui solicitant de azil referitoare la orientarea sa sexuală întemeindu-se pe o expertiză psihologică. În ipoteza în care Curtea ar răspunde negativ la prima întrebare, instanța maghiară solicită să se stabilească și dacă există totuși metode de expertiză pe care autoritățile maghiare le pot utiliza pentru examinarea credibilității susținerilor prezentate în cadrul unei cereri de azil întemeiate pe riscul de persecuție din cauza orientării sexuale.

Prin hotărârea pronunțată astăzi, Curtea constată mai întâi că Directiva privind condițiile de acordare a statutului de refugiat¹ **permite autorităților naționale să dispună efectuarea unei expertize** în cadrul examinării unei cereri de azil pentru a stabili cu mai multă precizie nevoile efective de protecție internațională ale solicitantului. Cu toate acestea, **modalitățile unei posibile recurgeri la o expertiză trebuie să fie conforme cu drepturile fundamentale** garantate de Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, precum dreptul la respectarea demnității umane și dreptul la respectarea vieții private și de familie.

În acest context, nu se poate exclude ca, în contextul aprecierii declarațiilor unui solicitant de azil cu privire la orientarea sa sexuală, anumite forme de expertiză să se dovedească utile pentru evaluarea faptelor și a circumstanțelor prezentate în cerere și să se poată realiza fără a se aduce atingere drepturilor fundamentale ale solicitantului. În această privință, Curtea subliniază totuși că, în cadrul aprecierii declarațiilor referitoare la orientarea sa sexuală, autoritățile și instanțele naționale **nu își pot întemeia decizia numai pe concluziile unui raport de expertiză și nu pot să fie ținute de aceste concluzii.**

În continuare, Curtea constată că, în cazul în care efectuarea unei expertize psihologice care să vizeze aprecierea realității orientării sexuale a unui solicitant de azil este dispusă de autoritățile

¹ Directiva 2011/95/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 13 decembrie 2011 privind standardele referitoare la condițiile pe care trebuie să le îndeplinească resortisanții țărilor terțe sau apatrizii pentru a putea beneficia de protecție internațională, la un statut uniform pentru refugiați sau pentru persoanele eligibile pentru obținerea de protecție subsidiară și la conținutul protecției acordate (JO 2011, L 337, p. 9).

naționale responsabile de aprecierea cererii, persoana supusă acestei expertize se află într-o situație în care viitorul său este strâns legat de decizia pe care aceste autorități o vor lua cu privire la cererea sa. În plus, un eventual refuz al solicitantului de a se supune la testele în cauză poate constitui un element important pe care autoritățile naționale se vor întemeia pentru a stabili dacă acea persoană a prezentat suficiente elemente în susținerea cererii sale.

În consecință, chiar și în cazul în care realizarea unor asemenea teste este condiționată în mod formal de exprimarea consimțământului persoanei în cauză, acest consimțământ nu este neapărat liber, întrucât este impus sub presiunea circumstanțelor în care se află un solicitant de azil. Or, în aceste condiții, **recurgerea la o expertiză psihologică pentru determinarea orientării sexuale a solicitantului constituie o ingerință în dreptul acestei persoane la respectarea vieții sale private.**

În ceea ce privește aspectul dacă această ingerință în viața privată poate fi justificată de obiectivul care constă în colectarea de elemente utile pentru aprecierea nevoilor reale de protecție internațională ale solicitantului, Curtea subliniază că o expertiză nu poate fi admisă decât dacă se întemeiază pe metode suficient de fiabile, aspect cu privire la care Curtea nu are competența de a se pronunța, dar care a fost contestat de Comisie și de mai multe guverne. Pe de altă parte, Curtea constată că **incidența unei asemenea expertize asupra vieții private este disproporționată în raport cu acest obiectiv.** Cu privire la acest aspect, Curtea arată, printre altele, că **o asemenea ingerință prezintă o gravitate particulară, întrucât este destinată să stabilească un raport cu privire la aspectele cele mai intime ale vieții solicitantului.**

Curtea mai arată că realizarea unei expertize psihologice care să urmărească determinarea orientării sexuale a unui solicitant de azil **nu este indispensabilă** pentru evaluarea credibilității declarațiilor solicitantului referitoare la orientarea sa sexuală. În această privință, Curtea subliniază că, în temeiul directivei, în fața unei situații în care orientarea sexuală a solicitantului nu este susținută de dovezi documentare, **autoritățile naționale, care trebuie să dispună de personal competent, se pot întemeia, printre altele, pe coerența și pe plauzibilitatea declarațiilor persoanei în cauză.** Pe de altă parte, această expertiză nu are, în cel mai bun caz, decât o fiabilitate limitată, astfel încât utilitatea sa în vederea evaluării credibilității declarațiilor unui solicitant de azil este susceptibilă să fie repusă în discuție, în special în cazul în care, precum în speță, declarațiile solicitantului nu prezintă contradicții.

În aceste împrejurări, Curtea conchide că **recurgerea la o expertiză psihologică în vederea aprecierii realității orientării sexuale a unui solicitant de azil nu este conformă cu directiva, citită în lumina Cartei².**

MENȚIUNE: Trimiterea preliminară permite instanțelor din statele membre ca, în cadrul unui litigiu cu care sunt sesizate, să adreseze Curții întrebări cu privire la interpretarea dreptului Uniunii sau la validitatea unui act al Uniunii. Curtea nu soluționează litigiul național. Instanța națională are obligația de a soluționa cauza conform deciziei Curții. Această decizie este obligatorie, în egală măsură, pentru celelalte instanțe naționale care sunt sesizate cu o problemă similară.

Document neoficial, destinat presei, care nu angajează răspunderea Curții de Justiție.

[Textul integral](#) al hotărârii se publică pe site-ul CURIA în ziua pronunțării.

Persoana de contact pentru presă: Nancho Nanchev ☎ +352 43 03 42 93

Imagini de la pronunțarea hotărârii sunt disponibile pe „[Europe by Satellite](#)” ☎ (+32) 2 2964106

---

² Articolul 7.